

THE young idea

A STUDENT FORTNIGHTLY OF JAFFNA COLLEGE

FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. VIII

Thursday, 12th August, 1943.

No. 3

		Page
LOVE'S INJUSTICE	By 'Inter'	4
THE SECRET OF CHINESE AND SOVIET RESISTANCE	By S. Maheson	4
THE ELUVATIVU EXPEDITION	By "Bagawan"	6
MR. STUART WRIGHT CALLING		8
திருவள்ளுவனுயரூரின் கிறப்பு	By M. சந்திரசுந்தரன்	13
பெண்களின் கடமை	By Co-ed "M. S."	15
மத ஒற்றுமை	By "N. W. G. S."	16

T. SOMASEKARAN,
English Editor.

S. M. KAMALDEEN,
Tamil Editor.

English Editorial Board

Editor:

T. Somasekaran

Associate Editor:

T. M. Ponnaiyah

Literary Section:

S. Maheson

Sports Section:

C. S. Nagalingam

Co-eds. Section:-

Miss E. Niles

Junior Section:-

S. Balaraman

Faculty Adviser:-

Mr. C. A. Gnanasegaram, B. A.

Tamil Editorial Board

Editor:

S. M. Kamaldeen

Associate Editor:

D. R. Ambalavanar

Literary Section:

A. Kugarajah

T. Balasubramaniam

News Section:-

S. Maheson

Co-eds. Section:-

Miss. M. Saraswathy

Miss. S. Sanders

Junior Section:-

M. Sachchithananthan

Faculty Adviser:-

Mr. P. Navaratnam, M. A.

The young idea

A STUDENT FORTNIGHTLY OF JAFFNA COLLEGE
FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. VIII

Thursday, 12th August, 1943.

No. 3

Editorial

Feminine Modesty!

Not for some time have we, at Jaffna College, been witnessing a deplorable spectacle of a false sense of feminine modesty preventing our ladies from taking part in activities outside their academic world. An unpleasant feature of any literary meetings at college is the lack of any enthusiastic participation in it by the feminine section of the house. To make a lady member of any Union speak before the house is no ordinary job for the Secretary; and even on the rare occasions when she condescends to speak, the absence on her part of any serious interest in the subject of discussion and the nostalgic way in which she tries to bring all her unwilling participation to a speedy close, is too marked. If to make her honour the house with a speech is a difficult job, to educate her as to the unwisdom of adhering to the *via media* during elections—namely, declining to vote and declining to accept office—seems almost an impossibility.

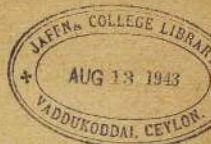
It is a pity that when girls in other countries like India, China and Russia are taking such an active part in the many forms and fights of organised life, their prototypes at Jaffna College should consider it a serious breach of the principles of feminine modesty to raise their hands for the

expression of opinion or ascend the platform to address a small audience. Such self-denials only go towards creating in the country a feminine population unreasonably reserved, unsure of themselves and injuriously inefficient in the prosecution of their country's progress.

Masculine Chivalry!

One needs not be encased in the armour of the type of King Arthur's knights to do chivalrous deeds. But ostentatious intrusion, popularity hunting and plain rudeness are not chivalry. One should exercise a certain amount of restraint over the dictates of one's passions and prejudices. It should be left to hired hooligans and reckless rowdies to disrupt a meeting or an assembly and cast unsavoury remarks on responsible persons; for, in keeping up their notoriety in the public eye depends their ill-gotten daily bread. But for educated students, fully aware of parliamentary procedures, to adopt violent and ungentlemanlike methods in arguing their view point is really a matter to be deplored.

If our ladies are suffering from a false sense of modesty, some of our gents are not very far from similar misapprehensions of chivalry. Spectacular scenes staged by elements of hooliganism—probably due to a sense

of ostentations chivalry—are becoming by no means rare occurrences in student meetings here where the audience is composed of members of both sexes. Walking at to the president's chair casting a threatening look at him, hooting when the president announces something to the house and asking him to "shut up," challenging the Secretary's knowledge of elementary arithmetic when the votes taken decides unfavourably and calling for his immediate resignation, without any regard to constitutional procedure, are some of the nefarious activities in our Unions perpetrated by exponents of that gentle art of "gate-crash-

ing the limelight", which, common-sense should tell them, arouses little admiration from the saner sections of of the house, and least of all from the feminine section. Such irresponsible intrusion into the normal proceedings of an association only serve to remind us that the ideal of quiet and unobtrusive parliamentarianism has yet to be inculcated into the minds of many a student at Jaffna College, who in order to give vent to his personal prepossessions, exploits to unpardonable extremes the large amount of freedom which the authorities have left to his honour.

Here and There

By Comrade

True Art

Art lies in concealing art. Undoubted testimony to a sudden flare up in the elegance and delicacy of Jaffna College art is provided by the concealment inside desks and drawers of the drawings and paintings of her students, which formerly adorned the walls of our Art Room.

It was recently remarked that art in Ceylon lies in concealing art and revealing the office-bearers of the Ceylon Society of Arts. But art at Jaffna College conceals not only itself but even the man in charge of it. One entering the Art Room during its sessions is at first startled at the apparent absence of any shepherd to guide the flock; for, our art teacher not only sits among his students, but seldom adopts that sort of "mine to speak and yours to hear" attitude.

Digging For Victory

Jaffna College seldom waits for Governmental Departments to say what is best to be done (1) Even before the decision was reached by the Department that some 500 teachers should be transferred from the class-room to the farm, Jaffna Col-

lege had started on the food-drive. Apart from the farm that is cultivated by the students of Jaffna College, our Acting Principal sets an example by attending to the well sweep in his own garden while watering his plants on Saturdays. In spite of the pressure of official duties he still finds some time to put into practice what he preaches to his students—something which all others of the nature of his profession can profitably emulate. (2) Even before the Textile control came into effect another teacher of ours started practising it. In spite of his island wide fame, when off duty on the roads, he is easily mistaken for a ploughman homeward plodding his weary though not aimless way. Besides adjusting oneself to the existing shortage of textile goods by discarding sartorial superfluities one profits a lot by permitting Old Phoebus to land his ultra violet rays on one's bare body.

(3) Co-operating with the Paper Controller, isn't it, that we are seeing less of the "see me at the office" chits? Or is it the result of students practising involuntary economy in the mischievous exertions of their rationed limbs?

The Swing of the Pendulum

Day dawns cold and grey and all the bustle and activity of college life begins with a flourish of nine ding dongs in all the local wall clocks. But not so the sober, self-complacent grandfather clock of the Ottley Hall, which runs according to the whims and fancies of veteran ex-'office-assistant', Solomon of the "cine-kodaking - snake" fame. This clock unperturbed by unpleasant sneers and jeers cast at it by punctuality-observers, has its own way of dividing a day into twenty-four parts, though a day according to it, is composed of some hours borrowed from the previous or next day. Whether the year of grace 1943 has dawned upon this clock, or whether the clock has already entered the year 1944, only Solomon in all his wisdom can say; for, no one knows when this venerable time-keeper got an attack of non-conformity and overtook or was overtaken by the Ceylon Standard Time. But one thing that can be said in favour of this clock is that its presence in the midst of the Halls' plain architecture provides a remarkable deviation from the general atmosphere surrounding it. Men may come and men may go but the Ottley Hall wall clock, "through life's dark road it winds its way,"—a permanent non-conformist.

Eve I know then Thyself

It has been acidulously asked whether the proper study of mankind at Jaffna College is woman. Mankind is said to be in a very backward, reactionary and timid state, from which it is a long long way to the peak of perfection. However such a generalisation at Jaffna College will be grievous injustice to her men-folk. But our ladies here

cannot escape chastisement for they have not yet come to the realisation that fireside chatting and passive prolificness as the sole virtues attributed to classical womanhood, are nothing but distortions of the truth, perpetrated by the exploiting male. A single heated discussion in the Academy recently scared away its whole feminine membership. A subscription list for the "Chittagong Relief Fund" met with blank reception at the hands of our co-eds who feared it was sedition to subscribe! After all the shindy kicked up over the question of Ceylon's national tongue and medium of instruction, a lady member of the the Brotherhood ascended the platform to deliver her verdict in favour of English, for the reason that "English flows more conveniently from one's mouth than Tamil!"

Just a Minute, Sun!

And now of a sultry midsummer's eve, Mr. C. Sundaralingam took his bow before an audience at Manipay and made a tilt at Jaffna youth. Jaffna youth were becoming less and less industrious and more and more soft,—that was his complaint. For evidence he cited the decrease in the number of Tamil candidates entering the C. C. S. Press reports confined themselves to his reference to the C. C. S. alone. But the audience (of which "comrade" happened to be one) had more than this. But one point which we would like to make is that brains and industry are not the only qualifications needed for entry into the C. C. S., nor lack of them the only disqualification. Furthermore Jaffna's youth are finding better and more useful avenues for displaying their brains and industry than the dove cotes of the Civil Service.

Love's Injustice

Thou, 'Provident and kind God',
Isn't it injustice sure and supreme
To make two beings love and suffer
Who else had gone their noiseless
way
Contentedly through life?

Injustice to each of you, fair lovers
Though you little know it;
Injustice too to the rest of us,

For either of you to consider,
You've bought out the other,

But injustice topping all
To create a halo all my own
Around thy shapely head,
And then to blame thee, sweet,
To find 'tis not thine.

'Tuter.'

The Secret Of Chinese And Soviet Resistance

by

S. Maheson

Nations have fallen and empires have crumpled in face of the Blitzkrieg tactics of Fascist Germany and Japan. Two countries alone, in spite of overwhelming difficulties, have not only withstood the hammer-blows of the "invincible" military machines of Japan and Germany but are even vanquishing these forces of aggression. What is the real secret behind the superhuman resistance offered by China and the Soviet Union to Japan and Germany?

The large populations, the large country, and the tenacity of the people are factors that have enabled the Chinese and the Russians to resist the enemy. These factors alone will not enable any people to defeat a determined and resourceful enemy, especially, under the present conditions of warfare. The Military might of France collapsed after a feeble resistance. The "teeming" millions of Java were not able to prevent the debacle of their country. The mighty Juggernaut of Japan has been bogged in the morass of Chinese resistance and the panzer divisions of Germany are being annihilated on the Russian front on account of the fighting unity between their governments and their people. This is the lesson we learn from Chinese and Soviet resistance to Fascist aggression.

The powerful forces of aggression are powerless against a people determined to vanquish the enemy at any cost. These people resist because they realize that something great is at stake. They realise that their liberty, honour and life are in danger of being exterminated. They are certain of the Justice of the cause for which they are called upon to sacrifice their precious lives. The people of China and the U. S. S. R. know that they are fighting not only for their own rights and privileges but for the sake of the entire freedom-loving humanity. They are fighting to liberate their own countries (and those of others) from all forms of slavery and thereby establish peace, freedom and prosperity.

It is nothing less than remarkable to see the unarmed, illiterate, oppressed, poverty-stricken peasants of China fighting the Japs. It was the general belief that the Chinese peasant would only strive for his daily bowl of rice and that he could not be enthused by any great ideal. Today the Chinese peasant has been aroused from his age-old lethargy. He has reached such a degree of political consciousness that he is sacrificing his all to vindicate national honour and to make possible the building

of a better world in the interest of all toilers.

The history of the Chinese fight for freedom is instructive and wonderful. When the Japanese started their war of aggression in China, Chiang-kai-shek instead of concentrating on fighting the invaders was giving his attention to eliminating to the Chinese Communists who were agitating for the formation of a United front against foreign aggression. During his campaign against the Chinese Reds he was captured by the Communists under the leadership of Mao-tse and forced to sign a treaty declaring that he would henceforth fight the Japs. From the time of the formation of this United Front, the Chinese communists were free to organize resistance to the Fascists.

The communist party trained leaders and organized the people into guerilla bands. The guerillas harass the enemy in every hill and dale, in every village and town of occupied China. On account of this, about 45% of the Japanese army in China, according to Chinese official reports, has been pinned down in the occupied regions of China. These guerillas attacked enemy troops even without firearms at first, captured or destroyed enemy supplies and disorganized means of communication.

The Communists and nationalist students of China educate the people in order to liquidate illiteracy and give political instruction to them. Women play a great part in all these activities. There is always cordial relationship between the army and the civilians.

All the methods of terrorism employed by the Jap. Militarists have failed to break the morale and the determination of the people. The Japanese have failed to make the Chinese swerve an inch from the path of resistance. Their barbarous acts have only served to strengthen the unity of the Chinese and make them more ferocious.

The war of liberation that is being carried on by the Soviet Union against Nazi Germany and her satel-

lites in Europe has won world-wide admiration. The Wehrmacht—fed on the resources of entire Europe and assisted by several divisions from Italy, Finland, Bulgaria, Rumania and Hungary is in dire peril. All methods of starvation, torture, and slavery have not only failed to break the Russian Morale, but have intensified the hatred and determination of the people to exterminate the enemy.

The citizens of Soviet Russia are fighting to maintain the privileges that they have won by the October Revolution of 1917. They, in the words of the foreign Commissar Molotov, are fighting to see real freedom established all over the world. They know that the consequences of Fascist triumph would be an epoch of unparalleled barbarism. The Soviet Citizens have fully identified themselves with the state—the first state to be established in the interests of the workers.

All people—men, women and children—are fighting for their Fatherland. The women are in the army, navy, air force and the guerilla bands. They are even placed in positions commanding men. The Soviet women are the first to be placed on an equal footing with men. It is because of this that they fight. Even the children voluntarily sacrifice their lives in this fight against reaction. It is because the Soviet government cares for and maintains the conditions necessary for the full development of children. The entire nation has risen as one man to the call of its Fatherland.

The Russians save as much as possible by evacuating all they can during their strategic retreats. Whole industrial plants and farm goods are evacuated in time with great efficiency because everything is state-owned. The Russian fighters destroy the things that would fall into the hands of the enemy. This is easy as these goods belong to the state. Old and infirm people are evacuated and all able-bodied civilians remain to form guerilla bands and to operate in the rear of the enemy.

The Russian guerillas are the scourge of the enemy. They haunt the enemy wherever he goes. The Germans fear the guerilla more than any thing else. The rear is equally, if not more, dangerous than the front to the Fascist. At any time a bullet or a hand grenade may whiz from behind an ambush or a tree. The guerillas not only kill and destroy but even maintain contact with Red Army headquarters and send valuable information about the enemy.

The admirable resistance of the Red Army is due to its peculiar characteristics and the position it occupies in the Soviet System: This army which has made history amidst the ruins of Stalingrad is the most

cultured army in the world. It is not estranged from the population. It enjoys all the rights and privileges of citizenship. No wonder they want to preserve such a system of social organization.

The study of the present war reveals that the best way to fight a people's war is the people's way. The people's war can be fought only by the people—and not without the people. China and the Soviet Union are fighting even today because they fight in the people's way. Fascism can be exterminated only by a people's war waged by the people. Only national unity will enable a people to wage a people's war. This is the lesson all people have to learn.

The Eluvativu Expedition

By

"BAGAWAN"

As in the years gone by, this year too the Y. M. C. A. set out on its trip of kindness to that little island of Eluvativu. Even if what happened this year is a reproduction of what had happened before, it is still sure to be of interest to those who were unable to attend this little expedition.

The trip by boat from Araly Thurai was very tiring. We took nearly two hours to get started since the boat grounded and had to be dragged out into the channel. At Kayts we stopped for tea and refreshed ourselves. But a couple of hours later we found ourselves hungry and seasick, rocked up and down by a rather turbulent ocean. To aggravate our misery we found we were off our course and realised that dinner was yet far off. At last however we saw Eluvativu which as we saw it then was dark belt of coast rising before us, faintly visible in the light of a watery moon.

The boat stopped about a hundred yards from the shore and we

had to wade through slime and weeds, up to our knees in water before we reached the shore. There the first thing we did was to pray, and then to shoulder our packages (we had to carry our own equipment) and walk inland to the school. There the only things we had energy enough to do was to sing a few hymns, have a hearty dinner and then make ourselves comfortable where we could. It was then well past two in the morning.

Next day after a substantial tea all of us decided to go for a sea bath. For this we had to walk to the very north of the island where the sea was quite up to our expectation and we enjoyed a good bath.

On our way back from the bath we had the chance of looking round and understanding for ourselves why the inhabitants of the island require the help of the Y. M. C. A. As far as I could, make out Eluvativu is about three miles long and a few hundred yards at its widest spot. It is bounded to the East by

the ocean and to the west by a shallow lagoon. Besides the space occupied by the road which runs through the length of the island, and a few cottages, the rest of the land is almost entirely devoted to the palmyra palm. It is therefore only to be expected that people are poor and that the children require help.

At the school now followed the usual tests and sports. These were ably conducted by Mr. K. Subiratharatnasingham, Mr. P. V. Nallanayagam and Mr. D. R. Ambalavanar. These gentlemen also spoke afterwards in the meeting and did very well. Indeed Mr. Subiratharatnasingham spoke inspiringly, it is said.

The meeting was mainly of items by the children. These were followed by the report of the headmaster in which he outlined the

difficulties he had to overcome and he also pleaded for his pupils saying that because of impoverishment they were unable to continue their studies and had to find work elsewhere. He wanted more money. Now followed the prize-giving and it was a delight to see the faces of the children as they received their prize.

Afterwards almost the whole population of Eluvativu were treated to lunch. The school room was just able to hold them and they did justice to the food. We soon followed their example and as we ate we thought of our less lucky fellow boarders and thanked our stars.

We landed at Araly Thurai safe and happy after a very quick trip since we had the wind behind us. I won't say I was not glad to be back once again in civilisation.

Tiger! Help!!

It is the will of God that I should live to narrate to you the narrow escape I had from a tiger.

As many will doubt my story, I shall sincerely and solemnly swear and affirm that I will write the truth, the whole truth and nothing but the truth.

One fine morning on a Saturday (I forget the date) in the Year of Our Lord 1942 I sauntered down a narrow gravel path. All of a sudden the sky grew cloudy, the wind blew with a feverish chill and I was in gloom. But still the birds sang on either side. The rabbits, squirrels and various kinds of small animals, taking no heed of me were jumping about and playing with their mates.

Turning my head to the right my eyes met those of a snake.

It was a cobra. I immediately turned round and took to my heels. A few minutes later, I came to a dead halt. I had jumped out of the frying pan into the fire (as the saying goes). I was facing a Tiger.

The mere sight of the striped face of black and brown with fearful gleaming eyes and the sharp yellow dagger-like canines projecting on either side of its mouth, made my hair stand on end. I stared into the eyes of the animal for that was the only thing I could do. But it was in vain. The tiger advanced step by step staring into my eyes. I was in a terrible plight, and turning my self walked on to the next cage in the Zoo.

R. T. J.
PRE. SR. A.

254, Colchester Avenue,
Burlington, Vermont, U. S. A.
April 30, 1943, by air Mail.

Dear Friends,

At first I planned to have a letter to Ceylon friends printed, so that everyone could have a copy, but I haven't made the time until now—and if it were done now, you wouldn't get it until July, so here are a few copies which you ought to get by June 1st at the latest. It's really a pleasure to be writing you this letter, because as the carriage jerks along I see you all again, and recall the things we used to do together—and you must take my word for it, I had no idea of how much Jaffna and you people had come to mean to me when I left. "Can anything good come out of Jaffna?", you know. Well, I'm proud that I now have the right to say, "I come from Jaffna." Or is it, *Yalparitiligandu vakirain.*? Probably not, I suppose. Seriously, though, it was very hard to leave, and now I think I understand what I never quite understood when I lived there—why it is we always come back to Jaffna, why it is that somehow the perin sula, the islands, Keerimalai, Point Pedro, Chavakachcheri, the schools, the fields, the palmyras, Elephant Pass they all have a hold on our hearts, mysterious and strong. Well, I didn't mean to get sentimental, but I wanted you to understand how deeply I feel.

You've been wondering, I expect, just what did happen on the way home; probably you've heard that the ship was torpedoed, and probably (if I know Jaffna) there are about as many versions of that story as there are tellers. Well, here's the right version, a good deal abbreviated, but absolutely correct—for it is written from the logbook I kept before the sinking, in the lifeboat, and afterwards. At exactly ten o'clock on a Sunday evening there was a terrific explosion as a full-sized torpedo struck the steel plates of the old ship on the port side, opposite the engine room. The ship was not far from land, south of South Africa; it was cold on deck—close to freezing, there was

a strong, chill wind, a heavy current from the S.W. and occasional rain. For the most part, the blow was fatal: suddenly we were derelict. The steam lines were cut, the engine dead, the dynamo short-circuited, all lights out, the engine-room flooded, every bit of glass in the ship broken, most of the woodwork shaken down, even the auxiliary radio torn loose from its anchorage and rendered useless. For the most part, everyone was panic-stricken: there were but two thoughts in the average sailor's mind—run for a boat, and cut loose from the ship. In the time it took me to climb the companion-way from the main saloon (where I had just finished some typing) to my cabin, pick up the surgical supplies, lifebelt and a box of belongings, and return to the saloon—in that short time, one boat had been filled and had gone off, and the other was almost ready to leave when I finally got out on deck to find out where my helpers were. But no one worried about casualties; the idea was only to save one's skin as quickly as possible. As it happened, there were no casualties.

Well, two boats had been smashed by the explosion, so that 46 people were packed into two boats. Death seemed very close for the first few hours after we left the ship, for the waves were twice as high as the ceiling of an ordinary room, and they looked a good deal higher, and all but five men in the boat were so stunned by the shock that they were useless. I don't know now how it was done, but four oars were got out and four men found who could keep them moving so that the boat could be headed into the seas and thus kept from swamping. But that wasn't enough—eight men of the American gun crew were struggling in the water, and must be picked up. Every so often, through fatigue, or stapor, or carelessness, the boat would fall off into the trough and before her head could be got round again we had come close to being rolled over or swamped by that black, deep water so close to the gunwales. By main force, we managed to pick up the men from the water—and the 3rd mate pulled them all in single

handed. The boat was so packed that it was impossible for anyone to go to help him, and those whose minds and bodies were still in working order had to stick by the oars, the bailer, or the sternsheets.

We made no attempt to do anything but keep afloat that first night. My job was doing the coxing—that is watching the movement of the waves, straining for the first faint glimpse through the gray darkness of the next monster roller so that orders could be shouted to the oarsmen to port or starboard if we were not headed right. I shall never forget some of the moments of suspense, when an enormous sea was lifting its white teeth just off one bow or the other, higher and higher as tired men struggled to swing the bow round. "Pull, star—board—PULL STARBOARD—PULL—back water Port, come on, BACK PORT! NOW! PULL!" Not quite enough—and here it is watch it, hang on—swoosh, surge, a dash of spray, a dollop of water over

the side, and the monster is "past—we still float! That happened over and over again, with the cold wind keeping us shivering under the constant drenchings of spray and rain, until dawn came and the rain stopped. Then we got out the sail, stepped the mast, shipped the rudder, found the tillar, made sure the plug was in the drainage hole (it had been forgotten for the first twenty minutes), and fell off before the favoring wind on our course for the coast. We had compass, water, food, first-aid, hand axes, spare canvas, signal flares,—and six blankets. It was the lack of blankets that we felt most, for the next night was one of misery, huddled together in the bottom of the boat, thoroughly uncomfortable, like a bunch of monkeys in the rain. The second morning, planes sighted us, dropped food and directions; then a mine sweeper picked us up late that afternoon—and few things have ever looked as good to me as the red jolly face of the sweeper skipper as we came alongside.

Burlington, Vermont,

April 30, 1943.

We had been in the boats only 12 hours, but each hour seemed a day even though conditions had been so favorable as compared with the terrible troubles so many people have had after a sinking. When we finally reached port that night, brought in by a fast R. A. F. crash launch, it was one of the keenest pleasures I have ever felt to be able to sit down on the solid surface of the concrete dock and pat its unmoving surface affectionately, completely sure that it was immovable. After five days ashore we had new outfits and were pretty well over the experience except mentally—it was several weeks before everyone had completely recovered their memories and keenness of thought. I was the only member of the ship's company

to save anything—and that was my negatives, my papers and valuables, and a few gifts like the one from the A. R. P. Everything else is now offering some slight entertainment to various fishes, although I still have the key to the storeroom.

After five days we shipped out again on another and bigger ship, and in order to make up partially for some of my loss and to have something to do with my time I signed articles as a member of the crew and worked in the steward's department serving meals, etc. The crew was short handed and I rather enjoyed the job—it paid me some \$200 and served the American Board the price of another ticket! We sailed to an eastern port from whence I went to Washington, Philadelphia, New York and finally home by way of Boston where I had a grand welcome home from members of the Board, from the Lockwoods, Mrs.

Bicknell and the Bunkers all of whom were well and happy.

I don't deny that I was glad to get home. After the intimacy and the friendliness of Jaffna, America seemed pretty big, cold and strange—just as it would seem to one of you coming over—but there were compensations. Telephones for instance and plenty of goods in the shops, real ice cream, cinemas, the nasal New England twang efficiency, music, and so many old friends from Vermont whom I had not seen for from five to eight years. Like Mrs. Lockwood, they kept me busy speaking in churches and forums in and around Burlington for four or five weeks.

America is really going all out behind the effort to destroy the Axis. Every week, almost every day, sees a new development. Of course, it is true that the nation is in better condition than any other in the war, but that is mostly because it was in such good shape before the war began. People are giving everything they have—money time strength, food, clothing and all kinds of goods. We're rationed on petrol, tires, meats and fats, all tinned vegetables and fruits, shoes, sugar, coffee, fuel oil. All kinds of people, unfit for the armed forces, are finding things they can do—the blind, the deaf, the crippled, the old, the under-age—they all are being useful in filling the places left vacant by the induction into the armed forces of all those single men or married men without children between 18 and 38 years of age. The only exceptions to that induction are those who are working on farms—and the farmer is about the most important worker in America today—those working in factories, and those working on certain federal jobs connected with the war. I'm not able to tell you anything about the work. I shall soon be doing except that I have some hope it will bring me back somewhere near Ceylon again.

There is a great deal of interest in post-war problems and all over the country meetings, institutes, forums

are being held, special courses given in the colleges, and a great deal of special study is being undertaken in various government departments in preparation for the peace and the problems it will present. India comes in for a good deal of attention; people are always interested in hearing anything they can about the East and its difficulties. There are a number of excellent Indian speakers in America just now—Haridas Mamundar, Anup Singh, Taraknath Das, M. K. Alexander, Tariud Sinha, and Krishnall Shridharand, to mention a few. I only wish I had the time and the knowledge to get out on the speaking platform—there is so much that Americans want to hear and would be greatly interested to know. Russia is coming in for some attention too; like South America, it is sending numbers of students here for study and various bureaus are getting out material on the country and people. The main difficulty here of course is the government censorship and the paucity of reliable books on the subject. An official I talked to the other day, who had lived in Russia for some time and is a consulting expert by the government, told me that the most balanced book there was on Russia was the one by Chamberlain, that the Webbs' two-volume work had really been written by various departments of the Russian government, with the members of which he was personally acquainted, and the book was therefore an excellent statement of the official position only.

I hope I shall get some results from this letter. To date, I've had a total of three letters from Ceylon in six months, each of which I answered more or less promptly. My record is good—what about yours? I am highly concerned with what is going on in Jaffna and Ceylon, and so far I haven't the slightest idea—so far as I know, the whole island may have sunk below the sea and everyone turned into fishes. Fish, you know, can't write letters, so there is some excuse for them. Incidentally, you'll be interested to know that

Ralph Ryoth, former Agent of the Morcantile Bank will be inducted into the armed forces in June and,

he hopes, will be returning to England. He's now still in New York. Best wishes to all of you.

[We are well above sea-level, Mr. Wright! Will those who know Mr. Wright please write to him? —Editor.]

24 Colechester Avenue,
Burlington, Vermont,
May 9, 1943

Dear Scouts, Rovers, Cubs Guides,
Brownies

Here is a copy of a letter from me to all of you. I thought I'd add a few details just for you. You'll probably be interested to know that Scout training was pretty useful on the trip home — we sometimes wondered, I remember just how much good learning signaling would do: well, on the ship that was sunk it came in pretty handy, since there were only three people on the whole ship who knew Morse and of course all signals on the sea now are Morse and usually by light. Then there was first aid, of which we had so much: again, there was no doctor aboard and so the medical work came my way — you'd be surprised how little most people, even practical people like seamen know about taking care of sick people. Then there were knots, and swimming: one man was lost because he did n't tie the right kind of a knot and another because he did n't know how to swim — two out of the three casualties lost because of lack of Scout training (the other was killed by the explosion). But the most useful thing of all, perhaps, was the training that Scouts get in being prepared — prepared for emergencies. If you could have seen the condition of 90 % of the seamen — men who had been to sea for from 2 to 20 years — you would have been as shocked as I was by the effect on them of an emergency for which they should have been better prepared than a landlubber like myself was. The letter will tell you more about it.

Since getting home I've been doing

some Scout work with the boys here in Burlington, and I had intended to send out to you a shipment of American Scout literature — but that can't be done until the war is over because the postal authorities won't permit it. But of course I'm just as interested in all that you're doing as ever, and I want you to send me periodic reports. Now, I'm serious about that — It has been three terms since I left — well, what I want from you is a report on the Scouts, the Rovers, the Guides and the Brownies, prepared by the student heads of each group (with as much help from Scouters as you want of course) which will tell me all about what you've been doing and what you plan to do. Now don't worry if you don't have as much to report as you think you ought to have — I know how hard it has been to get along — just put down whatever you have been able to do and let it go at that. *I'd also like the scouters to name for me the two outstanding members of each group — I have something special in mind for them — and of course I mean Guiders as well.*

And if there is anything I can do for you in America, tell me about it and I'll be glad to help. I'd like to know about Guides and Scouts who have graduated, and what they are doing now. I want very much to keep in touch with all of you as closely as possible and hope you'll always feel free to write me about anything on earth. To date, you know, I've not had a single letter from anyone. Don't you think you can do better than that? I'll be looking for your letters. In the meantime, good camping and good Scouting. The best of luck and every good wish.

Yours
STURAT WRIGHT.

பத்திராதிபர் குறிப்புகள்

சங்கங்களின் தோற்றம்

கமது கல்லூரியில் ஆதிவ வளர்ச்சி
செக்கான சங்கங்களின் தோற்றம் பற்றி இராஜாதிபர் முந்திய இதழ்
களில் குறிப்பிட்டுள்ளோம். சென்ற சில
வாரங்களாக இந்த வகையில் அதிகமான
முன்னெற்ற மேற்படிப்புப்படைக்க நான்
மகிழ்வடைகின்றேன். சனிக்கிழமைகளில்
தோற்றம் மாணவர் கூடிச் சங்கங்களை
நடத்தவேண்டுமென்று கட்டளை பிறப்
பிக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்கெப்படிச்
சென்ற வாரங்களில் ஆங்கிலச் சங்கங்
கள் கூடப்பெற்றன ஆயினும் நாம்
முன்பு கூறிய தமிழ் வளர்ச்சிச் சங்க
மொன்று இன்னும் ஏற்படவில்லை. மாணவ
ரிடையே இது சம்பந்தமான உணர்ச்சி
அறவே உண்டாகாமலில்லை. அனைவர்
தமிழ்ச் சங்கம் கட்டாயம் வேண்டு
மென்று சொல்லிக்கொளவதன் விளைவு
விடுவதாகத் தெரிகிறது. இச்சங்கத்தில்
அவசியத்தை நன்கு யிளங்கும் ஓர் சம்ப
வத்தை இங்கே கூற விரும்புகிறேன்.
கடந்த மாதத்தில் நடந்த பழைய
மாணவர் தினத்தின் போது ஆங்கிலத்தி
லும், தமிழிலும் பேச்சுப் போட்டி
ஒன்று நடத்தப்பட்டது. இதில் கம்
மாணவ மாணவிகள் பங்கெடுத்துக்
கொண்டார்கள். ஆயினும் இப்போட்டி
மிகவும் திருப்திகரமற்றதாகவே யிருந்
தது. விசேஷமாகத் தமிழ்ப் பேச்சுக்
கள் மிகவும் மோசமாகயிருந்தன. இதற்
குக் காரணம் கம் மாணவ மாணவி
களுக்கு இவ்விதமான பிரச்சினைகள்
செய்வதற்குப் பழக்கமளிக்கப்படவில்லை
என்பதானது. தமிழருக்குத் தமிழ்
பேசுவதற்கும் ஒரு சங்கம் வேண்டி
என்று பலர் சொல்லுகின்றனர். இங்காரணத்தைக் கொண்டு செல்கின்ற

இது மிகவும் தப்பான ஓர் அபிப்பிராய
மாகும். ஆங்கிலேயர்கள் தங்கள் சுய
மொழியாகிய ஆங்கிலத்தை விருத்திசெப்
பச் சங்கங்களை வைத்துக்கொள்ளாமல்
யிருக்கின்றார்கள்? ஆகவே ஆங்கிலிகள்
இவ்விதத்தை திரிந்தி செய்வார்கள்
என்று நம்புகிறேன்.

கல்லூரிச் சிற்றண்டிச் சாலை

உணவுக் கட்டுப்பாட்டினால் வலிந்
ததைக் கட்டுப்படுத்துவதற்குப் பிரயத்த
னப்படும் கம் மாணவருக்குக் கல்லூரிச்
சிற்றண்டிச் சாலை மிகவும் இன்றியமை
யாததாகும். விசேஷமாகத் துரக்கச்
சங்கிலி வந்து கல்வியை வளர்ப்பதற்குக்
கட்டளை போன்ற ஓர் இடத்திற்கு வரும்
மாணவர்களுக்குக் கல்லூரிச் சிற்றண்
டிச் சாலையையிட வேறு கதி இடை
யாகாது. ஆனால் இது மிகவும் திருப்தியற்ற
முறையில் நடத்தப்படுவது யாவருமறிந்த
வஷயமாகும். மாணவர்களில் எத்த
னைவோ மாணவர்கள் இங்கே பலகாரங்
களும், தேநீரும் கிடைக்காமல் பசியுடன்
திரும்புவதை எவரும் மறக்கமுடியாது.
மேலும் இவற்றைப் பரிமாறும் முறையும்
மிகவும் வெறுக்கத்தக்கதாயிருக்கின்றது.
கிணியாக் கொட்டணையில் டிக்கட் வாங்கு
வதைப்போல் ஒருவர் மேலொருவர் இடி
த்து விழுந்துகொண்டுதான் தேநீர் வாங்க
வேண்டியிருக்கின்றது. பித்திரை ஒன்று
மே கிடைக்காமல் போகுமென்ற பயத்தி
னால் இவ்வாறான ஒருக்கடியேற்படுகி
றது. கல்லூரிக்கு வெளியேயுள்ள தே
நீர்ச் சாலைகளுக்கு அங்கு மாணவர்கள்
இங்காரணத்தைக் கொண்டு செல்கின்ற

னர். இக்கடைகளோ மீளவும் அசுத்தமானவை. இவற்றிற்குச் செல்வதனால் மாணவருக்குக் கெடுதியே ஏற்படும். எனவே கல்லூரிச் சிற்றுண்டிச் சாையை அதன் பொறுப்பாளிகள் சீர்திருத்த வேண்டியது அத்தியாவசியமாகும்.

கோயாளிகள் அறை

தமது கல்லூரி மாணவ விடுதியில் தமார் ஆறு பிள்ளைகள்மட்டு மிருக்கிறார்கள். இவர்களில் யாரும் சுகவீனப்பட்டால் தவ்ருவதற்கு ஓர் அறைவிடமளிப்பது பெருங்குறையாகும். சுகவீனமடையும் மாணவர்களுக்கு அவரவர்கள் படுக்கும் கட்டிலை கோயாளியின் அறை யாகியிருந்து வருகின்றது. ஏனைய கல்லூரிகளிலெல்லாம் எவ்வளவு குறைந்த தொகையான பிள்ளைகள் இருந்தபோதிலும் கோயவாய்ப்படுபவர்களுக்குப் பிரத்தியேகமான அறையொன்றை கிட்டுக் கொடுத்தேயிருக்கிறார்கள். பெருந்தொகையான மாணவர்கள் கூடி வாழும் விடுதியில் தொத்துநிவாரிக்கேற்பட்டால் யாவரையும் அச்சேய் எவ்வாறு பாதிக்கும் என்பதை இங்கு கூறவேண்டியதவசியமில்லை. நெடுகளைய் கம் கல்லூரியிலிருந்து வரும் இக்குறைவை அதிகாரிகள் தீர்த்துவதற்குத் தலமாகும்.

எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு வார்த்தை

“இள ஞாயிறு” வாசகர்கள் சென்ற சில வாரங்களாக மிகவும் உற்சாகத்தடன் கட்டுரைகள் எழுதுவதைக் கண்டு மகிழ்வடைகின்றோம். இந்த வகையில் ஏற்பட்டுள்ள முன்னேற்றம் கெடுகிலும் சில தத்துநிற்கல் வேண்டிப், பெண்மணிகள் சிலரும் கட்டுரைகள் வரைந்து உதவியுள்ளார்களேனினும் இவர்களுடைய எண்ணிக்கை மிகவும் சொற்பமாகியிருக்கின்றது. மேலும் கட்டுரை யாளர் பலர் தாம் எழுதும் கட்டுரைகளில் பிழைகளேரப்பட்டுவிடுமாவென்ற பயத்தினால் முயற்சி செய்யாமலிருப்பதாகத் தெரிகிறது. இவர்களுக்கு காம் கூற விரும்புவதென்னவென்றால், நீக்களெழுதும் கட்டுரைகளில் எவ்வளவு குறைகள் இருந்தாலும் அவற்றை எமக்கு அனுப்பி வைங்கள். அவற்றைத் திருத்தி, அவற்றிலுள்ள குறைகளை உங்களுக்கெடுத்துக் கூறித் கட்டுரைகளை வலம்படுத்த யாம் ஆபத்தமாயிருக்கின்றோம். ஆகவே நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் எழுதுங்கள், கூச்சமின்றி எழுதுங்கள். இதுதான் திருத்தவதற்குச் சிறந்த மార్கம்.

திருவள்ளுவனானின் சிறப்பு

By M. சச்சிதானந்தன் Sr. B.

“பாலெல்லாம் உல்லாவின் பாலாமோ? பாரி
துள்ள
தாலெல்லாம் வள்ளுவர் செய் தாலாமோ?”

தெய்வப் புலமைக் திருவள்ளுவரையனார் பிரந்து வளர்த்த இடமும் அவர் பெற்றாகுத குலமும் வலமும் தெளிவாகத் தெரியவொண்ணாத புதை பொருட்களாயிருக்கின்றன. உலகோர் செய்த உயர் தவப்பயனுய்த் தேவந்ரிய புலவர் பெருமானது உண்மை வரலாறு ஒன்றுத் தெளிவாய்த் தெரிய இபலாமை பற்றித் தமிழ் மக்கள் உள்ளம் பெரிதாக வல்கின்றது. சென்னையிலுள்ள திரு

மயிலையில் கையனார் பிரத்தானென்பதற்கு அங்கு இருக்கும் அவாது ஆலயத்தைத் தவிர வேறு சான்று கிடைப்பது அரிதாயிருக்கின்றது.

திருவள்ளுவ கையனாது பெருமை அவர் காலத்தில் சங்கப் புலவராய்த் திகழ்ந்த பல பெருமக்கள் அறித்த சிறப்புப் பாக்களாலேயே கண்கு விளங்குகின்றது. இப்பொழுது மேல் கட்டுண்டு சொல்லப்படுகிற ஆங்கில எட்டில் பல பெரும் புலவர்கள் பிரந்த இடமும் சிறந்த இடமுத் தெரியாத அலவராய்ச்சியில் அளவிறந்த பொருளைச் செலவு செய்தலை காம் கண்கூடாகக் காண்கின்

றேம். ஆனால் வள்ளுவ நாயனார் தாம் வாழ்ந்த காலத்திலேயே புலவர் பாடும் புகழுடைபராய் விளங்கினாரென்பது அவருக்குப் பெருஞ் சிறப்பினாலும். தமிழ் மொழிக்கு என்மம் அழியாப் பெரும் புகழ் அளித்த பெருமக்கள் வாழ்ந்திருந்த சங்க காலத்தில் நம் புலவருக்குத் தென்றிலுர். சிவபெருமான் தனது தென்றிக் கண்ணைக் காட்டியபொழுதும் குற்றம் குற்றமே என்று கூறிய நற்றிழைப் புலவாயின வக்கிரமும் அக்காலத்தில் இருந்தனர். மணிமேகலை என்னும் கிழியிய நூல் எழுதிய தண்டமிழ்ச் சாத்தனாகு மிருந்தனர். அவர் களுடன் சிலப்பதிகாரஞ் செய்த சோர் சிவமணியு மிருந்தனர். சுருங்கச் சொல்லின் அக்காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்களெல்லாம் தமிழ் மொழியில் தலை சிறந்தவர்களா பிருந்தனர். அக்காலம் தமிழ் மொழியானது மிகச் செம்மையும், சீர்மையும், வண்மையும் பெற்றிருந்த காலமாம். ஆகவே செய்தற்கு அரிய பெரு நூல்களை செய்த பெருமக்கள் வாழ்ந்திருந்த காலத்தில் அவர்களுள் தலைசிறந்த புலவராய்த் திகழ்ந்தார் நம் திருவள்ளுவன். திருக்குறளுக்குப் பின் உண்டான பெரிய பெரிய நூல்களிலெல்லாம் அதன் மனமும் பலமும் விளங்கக் காண்கின்றோம். திருவள்ளுவ நாயனார் காலத்திலிருந்த தமிழறிந்த புலவர்கள் எல்லோரும் திருக்குறளின் சொல்லையும் பொருளையும் தமது நூலிலமைத்து அழகு செய்வாராயினர். மணி மேகலையென்னும் சீரிய நூல் எழுதிய சித்தலைச் சாத்தனார் திருவள்ளுவருடனிருந்த தமிழறிந்த பெரும் புலவரோடாயினும் தமது நூலில் பல கிடங்குகளில் வள்ளுவர் மொழிப் பொருளையென்றி அவர் பதங்களுடைய பொண்ணை போற் போற்றி அமைத்துள்ள அழகு பெரிதுங் கண்டு மகிழ்தற்குரியதாம்.

“தெய்வத் தொனான் கொழுநற், தொழு தெழு

வான்
பெய்யெனப் பெய்யு மனை”

என்னுந் திருக்குறளை மணிமேகலை ஆசிரியர்,

“தெய்வத் தொழான் கொழு நற் தொழுமவன் பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமையெனனப் பெய்யியல் புலவன் பொருளுரை சொய்”

என்று நாயனாது பதங்களுைய அமைத்து அழகு செய்துள்ளார்.

இத்தூல தமிழ்க் கழிதத்தில் அரங்கேற்றப்பெற்ற காலத்துச் சங்கப் பலகை வணிய நூல்களைப் புறத்தே தன்னிடிக் திருக்குறள் ஒன்றையே தன்மீது கொண்டி திகழ்த்த ஓர் புதுமையைத் தமிழ் காட்டுப் பழக்கத்தை பாராட்டிப் பேசுகின்றது. சங்கப் பலகை இத்தூலத்தையி வணிய நூல்களுக்கு இடங்கொடுக்கவில்லை என்று வழங்கும் இத்தகையால் தனக்கு திகழிலலாத நூல் வேறொன்றின்றித் தனியவளம் அமைந்ததாய்த் தன் திகழிலலாத தனி நூலாய் இத்தூலக் களங்கிற் கொள்பது அறியப்பெய்கின்றது. சங்கப் புலவருள் ஒருவரான பாண்டிபுரவார் ஒரு சிறு உலகமாயல் திருக்குறளின் பெருமையை எடுத்தாராதார். முன்னொரு காலத்தில் சிறிய வடிவமுடைய வாமனனாய் ததோன்றிப் பின் தெய்வாலாக ஒங்க வளர்ந்து தன் இரண்டடியால் உலகம் முழுவதையும் ஒருங்கேயளந்த காட்சி போல, திருவள்ளுவரும் தம் குறுகிய குறையிண்டால் மக்கள் கருதிக் கருத்தை யெல்லாம் அளந்துவிட்டொன்று கூறுகின்றார். உலகம் போற்றும் உத்தம சில குறுகிய பாரதியாரே

“வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்த வான் புழ் கொண்ட தமிழ் காடு”

என்று வள்ளுவனார் சிறப்பித்தப் பாடியது மிகவும் போற்றத்தக்கது.

திருக்குறள் என்னுஞ் சீரிய நூல் சமயம், சாதி, இடம் முதலிய வரையறையின்றி எச்சமயத்தவருக்கும், எக்காலத்தினருக்கும், எச்சாதிபெருக்கும், எக்காட்டினருக்கும் பொதுவான உண்மைகளைத் தன்னுள்ளே கொண்டு விளங்கும் தனி நூலாகத் திகழுகின்றது.

“பெண்களின் கடமை”

By Co-Ed. “M. S.”

இப்பொழுது நமது ஜனசமுதாயத்தில் கணப்பெரும் ஊழல்களைச் சொற்பகால உழைப்பினால் நீக்கிவிடலாமென்று எண்ணுவது பதற்களவேயாகும். இந்தச் சமூக ஊழல்களுக்கு மூலகாரணமாயிருப்பது எதுவென்று காம் துட்பமாக ஆராய்ச்சி செய்தால், மறு வாழ்வில் பெண்கள் முக்கிய ஸ்தானம் பெறுமையே எல்லாத் தீமைகளுக்கும் மூலகாரணம் என்பது இனிது விளங்கும்.

ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் குடும்பத் தலைவி பெண்ணாகவே இருக்கிறாள். குடும்ப வாழ்வில் பெண்ணுக்கே புருஷனை விட அதிக பொறுப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

“இல்லாள் அகத்திருக்க இல்லாததொன்றில்லை.”

என்னும் நம் ஓளவைப்பிராட்டியரின் முதுமொழியும் இதனையே வலியுறுத்துகின்றது.

குடும்ப அங்கத்தினரின் சேமத்தைப் பாதுகாப்பதும், குடும்பத்தாரை நல்வழிப்படுத்துவதும் பெண்கள் கடமையாக இருக்கிறது. மக்களை நல்லவாக்கவோ, தீயவாக்கவோ பெண்களுக்குச் சக்தியுண்டு. உலகத்தில் பெயர் பெற்ற மகான்களின் சரித்திரங்களை துட்பமாக ஆராய்ந்து பார்த்தால் அவர்களுடைய உயர்ச்சிக்கும் புகழுக்கும் காரணமாயிருந்தது அவர்கள் தாய்மாரே என்ற உண்மையை குறிப்பிடும். இத்தகைய வீரத்தாய் மார்பன்னைக்காலத்தில் மெதமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்திருந்தனர். அத்தகைய வீரத்தாய்மார் இப்பொழுது தமிழ்நாட்டில் உளரோ? குடும்பத்திற்கும் தேசத்திற்கும் அவமானத்தை புண்பெண்ணும் அநாம புத்திரர்கள் தோன்றுவதற்குக் காரணம் உத்தமத் தாய்மாரின் குறைவேயாகும்.

மாதர்களின் முதற்கடமை இல்லறம் நடத்தவேயாகும். இல்லறம் நடத்தித் தென்னுள் என்ன? எல்லாவிதத்தொனும் கணவனை மகிழ்வித்தல், பிள்ளைகளைப் பேணல், வீட்டைப் பொறுப்புடன் கவனித்தல், அகை அழகு செய்தல், கிருத்தினரை உபசரித்தல், பண்டங்களைக் கவனமாக ஆளுதல், கணவன் வானிறகேற்ற

படி அளவாகச் செலவிட்டுக் குடும்பத்தை நடத்தல் இவைகளேயாம்.

இல்லற மதிமையைச் செய்வனே அறியவேண்டிமாளால், அதன் ஒவ்வொரு பகுதியையும் நாம் ஆராயத்தணர்வேண்டும். மனைவியின் முதற்கடமை கணவனைப் பேணல்; இரண்டாவது கடமை மக்களைப் பேணல், கணவரைப் பேணல் மாதர்களின் முதற்கடமை என்று கூறும்போது தற்காலப் பெண்களுக்கு வேறப்பெண்டாக்கூடும். அவ்வாறு அவர்களுக்கு வேறப்பெண்டாவதற்குக் காரணம் கணவரைப் பேணல் என்னும் சொற்றொடரின் உட்பொருளை அறியாமையாகும்.

குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கும், தேச முன்னேற்றமடைவதற்கும் அல்லும் பகலும் உழைக்கும் ஒருபுருஷனைப் பேணுவது அவனது மனைவியின் கடமையல்லவா? அத்தகைய புருஷனைப் பேணுவதைப் பெண்கள் ஒரு பெருமையாக வன்றோ மதிக்கவேண்டும்?

மக்களைப் பேணல் “மாதர்களின் வீதகக் கடன்” பெண்கள் இந்தக் கடனை மிக்க பயபக்தி மிகவாசத்தோடும் ஆற்றவேண்டும். இந்தக் கடன் சாற்றாத கித்தியாசமீன்றி எல்லா மாதர்களுக்கும் பொதுவானதாகும். உலகத்தின் பிற்காலகிளை பெண்கள் தையிலேயே அடங்கியிருக்கிறது. லோக நாயகனாகிய கடவுள் மக்களைப் பேணும் உயிரிப்பரிசுத்தமான கடமையை மாதர்களிடம் ஒப்படைத்திருக்கிறார்.

மக்களை உத்தமர்களாக வளர்ப்பதே பெண்கள் தேச முன்னேற்றத்திற்காகச் செயல்வேண்டிய பெரிய வேலை. டாக்டர் பெண்டி அயமான் ஒரு சத்தர்ப்பத்தில் கூறியிருப்பதாவது:—“மக்களைப் பேணும்மேலான கடமையைப் பெண்கள் சரிவர நிறைவேற்றுகின்றனர், புருஷர்கள் எவ்வளவு தைரியசாலையிருந்தாலுஞ் சரி, அவர்கள் ஒருவரும் செய்கையடைபாட்டார்கள்.” மக்களைப் பேணும் விஷயத்தில் மாதர்கள் பிரத்தியேக கவனஞ் செலுத்தவேண்டும்.

மனைவியானவள் தன்னுடைய கற்பும் ஒழுக்கமும் வழுவாமல் தற்காப்பு

டன் நடக்கவுண்டும். தன்னைக் கொண்ட கணவனை, நல்லுணவு முதலிய சௌகரியங்களால் கருத்துடன் பேணவேண்டும். திருமணம் புரியுமபோது, "கான் உன்னைப் பிரியேன்; உன்னை என் எய்தத்திலும் மகிழ்விப்பேன்; உனது குழப் பெருமையைக் காப்பேன்; நன்மை உயிரெனப் போற்றுவேன்" என்று மந்திரத்தால் வாக்களித்த கைதான்ற சொல்லைக் காக்கவேண்டும். "இக்குடும்பம் மாசுற்றது, மரியாதைக்குரியது, பெருமை பெற்றது" என்று பிறர் புகழ்ந்து போகச் சொற்காத்த, இல்லாளுக்குரிய நற்குண நன்செயல்களில் சோர்வில்லாத நடந்து கொள்பவளே பெண்ணுவாள்.

ஆண்மக்களும் தங்கள் செய்பவென்குடி கடமைகளை முற்றுகவும், சிறப்பாகவும் செய்பவென்கும். அப்படிச் செய்தால் பெண்களும் தங்கள் கடமைகளைச் செய்வார்கள்.

மாத்ரு தர்மத்தைச் செவ்வனே யுணர்ந்த தாய்மார் வாழும் நாடே நன்னாடு—போன்னாடு—புனிதநாடு.

[சுடாசர் "M. S." உடைய கடிகார நமது கல்லூரி மாணவிகள் இளஞ்ஞாயில் எழுதுகிறார்களிலே உள்ள குறையைத் தீர்க்க ஒர் சிறந்த முயற்சியாகும். இதபோன்ற சிறந்த கடிகாரங்களை உவர் அடிச்சு எழுதி உதவுவாரென்று எதிர்பார்க்கிறோம்.]

(p-i.)

மத ஒற்றுமை

By "N. W. G. S." H. S. C. (Arts)

சித்திய ஆனந்தமாகப் கீழ்க் தடத்திற்குப் போம் வழி, ஒரு பெரிய தடாகத்தில், குளிக்கும் வேக்குடனே, கீர் மொள்ளும் வேக்குடனே, எவர் எத்தனை வழியாக இறங்கியபோதும், அக்ரீனா யெட்டு வலத பொக்கும். ஒருவர் தொடரும் வழிகெட்டது என்றும், வேறொருவர் தொடரும் வழி எல்லது என்றும் கூறுவது வீண்பெச்சேயாரும், எவ்வழிப் புருந்தாலும், சித்தியானந்தத்தையடைவது நிச்சயமே.

மங்கையர் மேளியிலே மிளிரும் பலவதை உணக்கட்கும் ரூபவர் மனைபிலே யுள்ள பலவதைப் பாண்டங்கட்கும் ஒக்கும், மதமானது ஒரே தேவம்; ஒரே சித்தியாக்ந்தம், ஒரு வீட்டின் எழுவாளை, ஒருவன் பிராவெனதம், வேறொருவன் அண்ணா என்றும், இன்னொருவன் தபரி என்றும், பிரிதொருவன் மகனே என்றும், அழைப்பதேபோல, எல்லாள் வெவ்வேறு ஜாதியாராலும், வெவ்வேறு தேசத்தாராலும், வெவ்வேறு முறைகளிலே ஆராதிக்கப்படுகிறார்.

அப்படி ஆராதிக்கப்படும் தெய்வத்திற்குப் பல்வேறு இடங்களிலும், பல்

வேறு காமங்களும் அளிக்கப்படுவது வாஸ்தவமே. கடவுளைக் கண்டவர் ஒரு வருமிக்கை பெண்பதைப்பிட்டு, ஓவ்வொருவனும் தன் மனசிலே தோன்றியபடி, கடவுளுக்கு வெவ்வேறு நாமமிட்டு, வெவ்வேறு ரூபமிட்டு வணங்குகிறார்கள்.

கிச்சொகவாராதனைவி லீரிப்பட்டுச் சிமிப்போனும், இந்வேக்கங் கொண்டே தான் வணங்கும் தெய்வமுமிப்படியே ரூபமெடுத்ததென நினைத்தததான் அவ்விக்கத்தை வணங்குபபோது தான் ஆரதக்கும் அந்தெய்வத்திற்கு அது தெரியுமென்றும் கிசுவாசத்துடன் வணங்குகிறான்.

கிச்சொகவாராதனை முற்றும் கிசுவாசாதோர் தம் மனத்தின்கண்ணே யெழும் ரூபத்தை கினைந்து தம் தெய்வத்தை வணங்குகிறார்கள்.

ஆரீனும், எப்படிப்பட்ட முறை யிலே வணங்கினும், கிசுவ சத்தாடு கூடிய வணக்கமாவின் பயன்பெறும். அது கண்டே கிரீஸ்தவ வேதாகமங்களிலும் கிசுவாசத்தைக் குறித்த மேன்மையாகக் கூறப்பட்டுவது சைவசமய வேதங்களின்படியும், ஒரு முறை பார்வதி,

பாமேஸ்வரனைப் பார்த்துப், “பிரபுவே! நித்தியானந்தம் பெறுதற்கு மூலகாரணமாயிருப்பதென்ன?” என, அவர், “விசுவாசந்தான்” என்று விடையளித்தார் எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

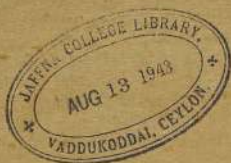
ஆகவே எத்தெய்வத்தை எம்முறை யில் வணங்கினும், விசுவாசத்துடன் வணங்கினுற் பயனுண்டாம்.

அப்படியே பல முறைபாயும் வணங்கும் மானிடர், தாம் வணங்கும் தெய்வங்கட்குப் பல்வேறு நாமங்களையுஞ் சூட்டி வணங்குவார்கள். பூமியைக் காட்டிலுஞ் சூரியன் எவ்வளவோ பெரிதாயிருந்தும், அவ்வளவு தூரத்தில் அது இருக்கின்றதன் பொருட்டுப் பூமியில் வசிக்கும் மானிடர்க்கு அது ஓர் சிறிய வட்டமாகத் தோற்றமேபோல, ஈஸ்வரனின் மகத்துவத்திற்கும் மானிடருக்குமிடையே சுவ

வனவோ தூயிருப்பதால், அவனுடைய உண்மை மகத்துவத்தை யறிய யியலாதவர்களாய், ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு கோலக் குறியை ஈஸ்வரனுக்களித்து வணங்குகிறார்கள்.

இப்படியாய் பாம்பொருளை யடைந்து, நித்தியானந்தத்தைச் சுகிப்பதே மானிடரின் இலக்கு. அப்பாம்பொருளை யடைதற்கு அநேக வழிகள் உளவாயினும் ஒரோவழியைக் கடைப்பிடித்தொழு குவதே நன்முறை.

இன்னும் அப்படி ஓர் நெறியிலே போகும் ஒருவர், இன்னொருவர் போகும் வழி கேட்டது என்று சொல்லவுந் கூடாது; ஏனெனில், இறுதியில், எவ்வழிப் பிரயாணியும் அக்குறித்த இடத்தை யடைவது மிக நிச்சயமே.

Printed at the American Ceylon Mission Press, Tellippalai.
